

decât să plec. Pe drumul de întoarcere i-am mărturisit lui Alex că am fost stânjenită de gluma prietenului său și că mi-aș fi dorit să mă apere în fața lui ... I-am reproșat câteva lucruri dar privindu-l mi-am dat seama că nu mă asculta cu o prea mare atenție, așa că am renunțat.

*

Odată cu numirea lui Alex ca șef de secție, au apărut și responsabilități noi, ore suplimentare ...

Ne vedeam seara, dar de cele mai multe ori eram prea obosiți măcar să vorbim... Într-o seara mi-a sărutat umărul, burtica... dar curând mi-am simțit genele grele și parcă într-o clipită a sosit și dimineața ... Ca un adevărat militar, m-am dat jos din pat, mi-am făcut în grabă un duș și nu am pierdut timpul decât cu îmbrăcatul ... nu îmi mai venea orice ... Dar debordam de energie!

Am ajuns la timp pentru instructaj. Toți colegii erau acolo. Dar nici bine nu a luat sfârșit, că am fost chemată, de șefu', în biroul său.

- Să trăiți, șefu! I-am salutat eu cu o oarecare strângere de inimă. Știam că urmează să purtăm o discuție serioasă.

- Ia loc Natalia! Trebuie să vorbesc cu tine...

- Da, șefu'! Vă ascult! i-am răspuns eu docilă, trăgându-mi un scaun în fața biroului său.

- Sunt foarte mândru de tine ... a murmurat el, după o tăcere destul de lungă. Ai spirit de echipă, a continuat el, mai aud chiar că dai cele mai usturătoare amenzi.

- Eh, nu fac decat să aplic legea, șefu'!

- Dar mă surprinde totuși că o fată ca tine... cu atâtea calități și cu o asemenea pregătire... Ai absolvit o facultate, nu?

- Sunt deja la a doua! Mă străduiesc să devin ofițer, domn' Comandant! i-am răspuns eu sigură pe mine, aproape convinsă că va urma o propunere de promovare.

- Am înțeles ... Ce ambițioasă ești! Ceea ce voiam să îți spun este faptul că noi chiar avem nevoie de asemenea oameni în poliție... Dar cred că acest copil ți-a dat peste cap multe planuri. Nu crezi că ar fi trebuit să mai aștepți?...

Dialogul începuse deja să capete un sens care îmi crea un disconfort, dar am rămas hotărâtă pe poziție.

- Îmi permiteți să vă contrazic, Domnule Comandant, nu voi renunța la ambițiile mele, la planuri, la carieră ... Iar asta este doar o etapă din viața oricărei femei, indiferent de ceea ce face ea. E adevărat, până nu demult era de mirare ca o femeie să lucreze în poliție ... cu atât mai puțin femei gravide,

care să patruleze pe străzi... împărțind amenzi în stânga și în dreapta. Dar între timp am mai evoluat, iar femeile polițiste pot fi, foarte bine și mame!

- Am trecut și eu prin asta, cândva ... mi-a răspuns șefu' fixându-și privirea pe burtica mea. Eram tânăr ... dar am făcut-o ... și regret și azi.

- Nu cred că un copil poate însemna, vreodată, un motiv de regret. Sper că nu asta insinuați ...

- În sfârșit... eu doar am încercat să îți deschid ochii... îți sunt ca un părinte.

- Mulțumesc mult. Îmi permiteți să mă retrag acum?...

M-am ridicat înainte de a primi răspunsul șefului. Dar știam că asta era tot. Am ieșit din biroul lui și mă simțeam ca și cum aș fi devenit și mai singură. Colegii mă urmăreau cu coada ochiului și îi auzeam pe unii șușotind:

- Costele, dacă ar fi nevasta-ta gravidă, ai lăsa-o pe teren?

Ce le mai place sporovăiala, îmi spuneam. Parcă trăiesc din bârfele de zi cu zi. Nu puneam de fiecare dată la suflet toate astea. Le simțeam în continuare privirile cârcotașe, cât am mers cu duba într-o misiune, dar nu mă mai puteam gândi decât la clipa când voi ajunge din nou acasă și îl voi alinta pe bebe.

Răsfățul părea să fie foarte aproape, până în clipa în care am auzit o comunicare prin stație: „Atenție,

către toate echipajele, incident în zona Z! Cel mai apropiat echipaj să se deplaseze acolo urgent!”. Era chiar zona noastră și se pare că aveam să ne confruntăm cu un scandal destul de serios. Ieșise o încăierare de toata frumusețea la un adăpost pentru oamenii străzii. Ca de obicei, printre cei care chiar au nevoie de hrană și îngrijiri speciale, se infiltraseră și niște nemernici, de altfel vechi clienți ai poliției. Se luaseră la bătaie cu oamenii nevoiași. Odata ajunși la fața locului, am sărit cu toții din dubă, iar eu am încercat să îi liniștesc și să îi despart dar nu a fost chip să înțeleagă. Un coleg imobilizase deja unul și încerca să îl bage în mașină iar eu am imobilizat un altul. Se zbătea iar în smucitura lui puternică, mi-a lovit burta, aruncandu-mă la pământ. Respiram greu și cu ultimele puteri am reușit să strig după coleg.

- Colega, ești lovită? a strigat el, apropiindu-se de mine.

- Sunt bine, mă descurc ... Du-l și pe ăsta în dubă și hai să îi ducem pe toți la secție! încercam să fac eu pe viteaza.

- Colega, poate ești tu băiețoi pe teren, dar nu uita că ești însărcinată ...

- Costin, nu am nevoie și de morala ta! Nu mă mai speria și tu, mă descurc! am refulat eu, străduindu-mă să mă ridic dintr-o mișcare.

La sfârșitul zilei eram bucuroasă că mă pot duce acasă, în sfârșit... Tremuram din toate încheieturile și nici nu voiam să mă gândesc că bebe a pățit ceva. Am mers încet, trecându-mi prin minte tot ce auzisem și pățisem în acea zi și începusem să mă simt vinovată față de micuțul meu... N-ar fi trebuit, poate, să mă avânt. Simțeam însă că puilul meu este teafăr și așteptam cu nerăbdare să stau cocoțată în pat, să văd un film și să dorm adânc... Intrasem, în sfârșit, în casă! Dar am simțit că se petrece ceva încă de la ușă. Am intrat încet, de parcă ar fi fost casa altuia și analizam totul încercând să îmi dau seama dacă se întâmplase ceva, într-adevăr. Am observat apoi, că lipsesc cateva lucruri... și m-am gândit imediat că apartamentul ne-a fost prăduit de hoți.

„Asta îmi mai lipsea!” mi-am zis, încercând să îmi dau seama dintr-o privire ce lipsește. Lipseau doar lucruri de-ale lui Alex. Ușa nu fusese forțată și asta mi s-a părut foarte ciudat. M-am gândit imediat că Alex ar putea ști, așa că l-am sunat imediat.

- Alo, Alex, am ajuns acasă și văd că au dispărut hainele tale! Știi ceva despre asta?!

- Da iubita, m-am gândit să te menajez, să nu mai speli sau să calci și le-am dus la curățătorie.

- Și cele de iarnă?! Încălțăminte!.... Toate?!

- Pe acelea le-am dus la garsonieră la mine Nati că m-am gândit că atunci când vine bebelușul trebuie să îi facem și lui spațiu pentru hăinuțe.

M-am simțit oarecum... dată la o parte... Doar nu îi cerusem vreodată să mă menajeze, ci dimpotrivă. Dar nu am vrut să îl judec pentru un gest pe care îl făcuse pentru bebelușul nostru, până la urmă. Brusc, mă simțeam atât de importantă pentru el!

- Offf ... ce ușurată sunt! Iubi, ascultă-mă, am avut cea mai înfiorătoare zi la muncă astăzi, am avut numai neplăceri și neazuri. Iubi, am plâns de la serviciu până acasă și faza cea mai dură este că m-a lovit unu-n burtică. Tu când vii acasă, că am nevoie de tine, asta a fost picătura care a umplut paharul! Mâine trebuie neapărat să îmi fac un control!

- Nu știi, când termin!... mi-a raspuns el, pe un ton destul de rece.

- Iubi... un nelegiuit ni l-a lovit pe bebe! Îmi venea să îl omor! Tremur toată și.....

- A primit și el prima lovitură de la viață, Nati... Stai liniștită că tu ești puternică și credincioasă și sunt sigur că nimic rău nu se va întâmpla.

- Bine... hai că îți pregătesc ceva de mâncare și te aștept. Auzi, dar mai este ceva... Ia spune-mi, ai discutat ceva cu șeful meu? Astăzi m-a chemat în birou să mă facă să renunț la copil, m-a luat ca pe proastă prin învăluire, nu înțeleg de ce mă subestimează!

- Nu pot vorbi la telefon acum, sunt prins cu treabă! Vorbim acasă!

Mi-a închis din nou telefonul, înainte de a ne lua rămas bun. Înțelegeam faptul că nu poate vorbi tot timpul la telefon, că este foarte ocupat dar simțeam atât de tare nevoia de a ști că este acolo, alături de mine! Recunosc, aș fi vrut să își facă griji pentru mine, să mă oblojească... să simt că mă apară ca pe un copil. Și îmi doream cu ardoare, în același timp, să fiu din nou iubita lui, femeia adorată și dorită! Nu mă mai regăseam în nici unul din rolurile pe care credeam că le am alături de el și asta mă speria îngrozitor. Refuzam să cred că el este Alex al meu, că totul s-a schimbat atât de mult dar în același timp încercam să îmi găsesc vina în comportamentul lui. Dar într-un final a trebuit să recunosc față de mine însămi... Alex nu mai era același de câteva săptămâni bune...

“Oare îl sperie gândul că va fi tătic?” m-am întrebat retoric. “Eh, lasă că se va schimba după ce se va naște copilașul nostru. Totul va reveni la normal...” continuam eu, încercând să mă liniștesc. M-am apucat să fac o prăjitură deși știam că Alex va mai întârzia. Mă simțeam totuși singură, simțeam nevoia să mă descarc cumva, așa că am sunat-o pe una dintre prietenele mele.

- Alo, Victoria? Ce faci?... Am făcut o prăjitură... Negresă, care îți place și ție mult... Auzi, i-am șoptit eu abținându-mă cu greu să nu plâng, am avut o zi cam grea... Am fost lovită și... nu știu cât de grav este. Nu mă doare nimic. Dar uite, am ajuns acasă

și... am observat ca toate lucrurile lui Alex au dispărut și...

Victoria a apărut parcă într-o secundă, lângă mine.

- Am venit cât de repede am putut, m-ai speriat... Spune-mi, ce s-a intamplat?...

În acea clipa m-au podidit lacrimile, am început să tremur și m-am prăbușit pe scaun, ca și cum atunci aflam pentru prima oară despre ceea ce făcuse Alex. Victoria m-a cuprins în brațele ei iar eu am început să îi povestesc din nou...

- Simt că Alex s-a depărtat de mine, de noi... Știu că atunci când femeia este însărcinată există două tipuri de reacții din partea bărbatului. Sunt bărbați care fug, se refugiază în brațele altei femei și bărbați care chiar au poftă, ca și femeia. Alex nu este în niciun fel! Nu știu ce să cred despre toate astea, despre el... parcă nu îl mai recunosc! Ai lui nici măcar nu știu despre noi. Înțelegi? Părintii lui nu știu că vor deveni, în curând, bunici! Simt nevoia să ies, să-mi scot din minte și din suflet toate ideile astea... dar singura plimbare pe care o mai fac este până la cabinetul medical particular, pentru ecografii și înapoi. Și nici măcar atunci nu vine bărbatul meu cu mine. Simt că nu mai am putere pentru nimic... astăzi, la serviciu, am primit un pumn în burtică și îmi este foarte teamă... Va trebui acum sa merg la spitalul unde trebuie sa nasc si nu cunosc doctorul.

- Las' că merg eu cu tine la medic!... încercă Victoria să mă îmbărbăteze, strângându-mă cu putere în brațe. Mâine mergem împreună! Uită-te la umărul ăsta și plângi pe el în voie. Voi fi mereu alături de tine și îți promit că totul va fi bine!

- Pe zi ce trece îmi este tot mai greu... iar acum, lovitura asta mă neliniștește... nici nu mai pot dormi noaptea...

Am stat cu Victoria până seara târziu. Mă simțeam mai bine, cineva mă ascultase... Nu reușise să mă scape de toate gândurile negre, nu reușise să umple golul pe care îl făcuse Alex, dar faptul că fusesem ascultată îmi dădea mai mult curaj. Înainte de culcare m-am relaxat făcând o baie caldută, cu multă spumă și am încercat să mă dreg pentru ziua ce avea să urmeze. Dar gândurile nu îmi dădeau deloc pace. Îmi tot veneau în minte cuvintele șefului meu și eram indignată că avusese tupeul de a-mi vorbi pe șleau, de a-mi spune ce ar fi trebuit să fac... îmi amintea de Marius, prietenul lui Alex, care încercase să mă facă să cred că rolul de mamă nu mi se potrivește... "Parcă ar fi un complot", mă gândeam. Am adormit cu gândul că poate Alex a fost în tot acest timp așa cum l-am văzut întâia oară, că poate exagerez... din nou, imaginea zilei în care aveam să îmi țin copilășul în brațe mi-a adus un zambet pe buze și m-a legănat într-un somn dulce...

M-am trezit, parcă, alta... Simțeam că sunt puternică! Îngerașul meu mă ocrotise, parcă, întreaga seară. Nici nu îmi aminteam sosirea lui Alex... nu îl simțisem nici măcar la plecare, dimineța. Dar pentru prima oară, după multă vreme, simțeam că o pot lua de la capăt. Am sunat-o pe Victoria și i-am spus că mă voi duce singură la spital. Puteam să o fac, știam asta. Așa cum am avut curajul să nu renunț la munca mea, să nu cer ajutorul, nici măcar de la Alex, așa puteam să trec prin acele momente. Tot singură. Copilașul meu avea nevoie de o mamă puternică. Și asta eram. Pe drum spre spital m-am gândit din nou la ceea ce se întâmplase, dar nu îmi mai era teamă de nimic. Simțeam doar din ce în ce mai mult, dorința de a-mi vedea copilașul cât mai repede, de a-l avea lângă mine, pentru totdeauna.

La spitalul unde urma să nasc, m-a întâmpinat o doctoriță tare cumsecade, care m-a invitat imediat în cabinet. Simțeam o emoție atât de puternică... de parcă aș fi făcut pentru prima oară un asemenea control.

I-am povestit doctoriței ce pășisem cu o zi în urmă, la serviciu.

- De ce ați venit tocmai acum? m-a întrebat femeia
Aveți colul deschis... 4 centimetri! V-aș fi putut face un cerclaj... dar asta numai dacă aveți cel puțin patru luni și jumătate de sarcină. Aveți, totuși, șase luni...

În acea clipa mi s-a oprit inima.

- Ce... cerclaj?... am bolborosit cu o ultima vlăguire în glas.

Știam că e vorba de o simplă operație de legare a colului uterin cu un fir, însă era târziu și pentru așa ceva.

- Presupun ca ați fost și tensionată în ultima vreme. Uite, vezi, aici greșesc unele femei... muncesc până la extenuare.

- Cât de grav este? Ce se întâmplă? Copilul meu este sănătos?...

- Să vă spun cum stau lucrurile, să știți la ce să vă așteptați. Puteți intra în travaliu în orice clipă, dar copilul, dacă se naște acum, ori va muri, ori va avea anumite probleme: plămânii insuficient dezvoltati, vedere deficitară, poate fi retard, vă veți chinui și dumneavoastră și veți chinui și copilul, dacă se va naște atât de prematur.

Personal, îi dau șanse zero copilului, nu te pot interna aici pentru a te ține sub supraveghere până la 38 săptămâni pentru că ocupi patul degeaba.

Cuvintele femeii în alb m-au lăsat fără răsuflare. O uram! Îmi venea să îi strig: „Femeie, în trupul meu este o ființă pe care deja o iubesc! Copilașul meu trebuie să trăiască!!! Ocup patul degeaba???”